Súd:	Krajský súd Trenčín
Spisová značka:	27CoCsp/10/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu:	3817200141
Dátum vydania rozhodnutia:	23. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI:	ECLI:SK:KSTN:2020:3817200141.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci žalobcu: P. O., nar. XX.XX.XXXX, miesto podnikania ul. V. č. XXX/XX, B., D.: XX XXX XXX, proti žalovanému X. C. Q., s.r.o., ul. X. č. XX, B., D.: XX XXX XXX, zast. Advokátskou kanceláriou JUDr. T. C., ul. A. č. XX, B., D.: XX XXX XXX, o určenie neplatnosti zmlúv o revolvingovom úvere a o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.300,- eur a vo výške 1.168,- eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 02. decembra 2019, č.k. 7Csp/29/2018-451 , takto

r o z h o d o l :

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti - výrok V. a v závislej časti o trovách konania medzi stranami sporu - výrok VI. p o t v r d z u j e.

Žalovanému proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie o určenie, že Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 18.06.2013 je neplatná, zastavil. Výrokom II. žalovanému priznal proti žalobcovi právo na náhradu trov konania (predmetom ktorého bol nárok o určenie neplatnosti Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 18.06.2013), v rozsahu 100%. Výrokom III. konanie o určenie, že Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 05.12.2013 je neplatná, zastavil. Výrokom IV. žalovanému priznal proti žalobcovi právo na náhradu trov konania (predmetom ktorého bol nárok o určenie neplatnosti Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 05.12.2013), v rozsahu 100%. Výrokom V. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.300,- eur, uplatňovanú titulom vydania bezdôvodného obohatenia, a to v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Výrokom VI. žalobcovi priznal proti žalovanému právo na náhradu trov konania (predmetom ktorého bol nárok o zaplatenie sumy 2.300,- eur), v rozsahu 100%. Výrokom VII. žalobu žalobcu o zaplatenie sumy 1.168,- eur zamietol. Výrokom VIII. žalovanému priznal proti žalobcovi právo na náhradu trov konania (predmetom ktorého bol nárok o zaplatenie sumy 1.168,- eur), v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal žalobou určenia ním identifikovaných zmlúv o revolvingových úveroch za neplatných a súčasne uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.300,- eur a tiež vo výške 1.168,- eur majúcich pôvod v jednotlivých zmluvách. Dôvodil, že obe zmluvy vykazujú vady, v dôsledku ktorých sú absolútne neplatné a súčasne tiež tvrdil, že absentujú v nich obligatórne náležitosti predpísané zákonom o spotrebiteľských úveroch, čím sú oba úvery bezúročné a bezpoplatkové, žalovaný má teda nárok len na zaplatenie istiny, teda toho, čo mu na úveroch bolo poskytnuté a keďže on zaplatil viac v ním identifikovanej výške, dožaduje sa vrátenia tejto čiastky z titulu bezdôvodného obohatenia. Obe zmluvné vzťahy považoval za spotrebiteľské napriek tomu, že túto skutočnosť žalovaný namieta, dôvodiac, že v zmluve bolo uvedené

jeho IČO. Toto však nebolo výsledkom toho, že by poskytnutie úveru žiadal za účelom jeho použitia pre podnikateľské účely, ale bolo tomu tak len preto, že svoj príjem dokladoval daňovým priznaním, nikdy takúto skutočnosť neuviedol ani pred obchodnou zástupkyňou K., ktorá sprostredkovávala uzavretie oboch úverových zmlúv za žalovaného a medzi nimi nikdy nebola diskusia o tom, že by išlo o podnikateľský úver. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť tvrdiac predovšetkým nespotrebiteľský charakter oboch úverových zmlúv, namietajúc premlčanie pokiaľ ide o uplatnený nárok na bezdôvodné obohatenie a tiež tvrdiac nedostatok aktívnej vecnej legitimácie na strane žalobcu s poukazom na zistenie, že niektoré platby, ktoré boli poukazované žalovanému na úvery išli z účtu vedeného na meno jeho družky L. F.. Vyhodnotením zisteného skutkového stavu dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Primárne sa zaoberal otázkou, či predmetný spor je spotrebiteľský, keďže túto skutočnosť žalovaný spochybňoval dôvodiac, že žalobca je v zmluvách označený obchodným menom a IČO-m, ktorá skutočnosť však ako posúdil súd prvej inštancie nevylučuje spotrebiteľský charakter daného sporu a bolo na žalovanom, aby preukázal, že úver bol poskytnutý na účel výkonu podnikateľskej činnosti žalobcu, k naplneniu čoho však ako súd uviedol v odôvodnení nedošlo. Z výsluchu žalobcu vyplýva, že o poskytnutie úveru na účely výkonu podnikateľskej činnosti, nežiadal. Žalovaný po zistení, že má postavenie samostatne zárobkovo činnej osoby s ním uzavrel zmluvu o revolvingovom úvere, v ktorej ho označil ako fyzickú osobu - podnikateľa, s obchodným menom a IČOm. Údaje v Žiadosti o poskytnutie PROFI úveru zo dňa 11.06.2013, vyplnila obchodná zástupkyňa. Vzhľadom na charakter svojej podnikateľskej činnosti: stavebné práce, čerpať úver nepotreboval. Peňažné prostriedky poskytnuté na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 18.06.2013, nemá ani zahrnuté v účtovníctve, pretože ich potreboval na súkromné účely. Žalovaný na preukázanie nespotrebiteľského charakteru zmluvy, označil dôkazy: Žiadosť o poskytnutie PROFI úveru zo dňa 11.6.2013, výsluch svedkyne K. I., peňažný denník účtovnej jednotky za rok 2013, kniha pohľadávok za rok 2013, kniha záväzkov za rok 2013, účtovná závierka za rok 2013, vrátane výkazu o príjmoch a výdavkoch, výkazu o majetku a záväzkoch. Vykonaním dôkazného prostriedku, a to výsluchu svedkyne K. I. bolo zistené, že ak sa klient dostavil do jej kancelárie, tak sa ho opýtala, aký príjem dosahuje. V prípade ak odpovedal, že je samostatne zárobkovo činnou osobou, tak po spísaní žiadosti o poskytnutie úveru a predložení daňového priznania, s ním žalovaný uzavrel úverovú zmluvu pre fyzické osoby: podnikateľov - podnikateľský úver. V roku 2013 žalovaný s klientmi uzatváral dva typy úverových zmlúv: a/ zmluva pre fyzické osoby, zaradené do pracovného procesu a dôchodcov, b/ zmluva pre fyzické osoby - podnikateľov. Žalobca sa dostavil do jej kancelárie s tým, že je samostatne zárobkovo činnou osobou. Údaje do Žiadosti o poskytnutie PROFI úveru zo dňa 11.06.2013 (žiadosť pre fyzické osoby - podnikateľov) vyplnila ona. Čo presne znamená údaj: účel čerpania úveru: A, uviesť nevedela. Ak by sa však do jej kancelárie dostavil klient, ktorý by bol samostatne zárobkovo činnou osobou a vyjadril by sa, že peňažné prostriedky titulom úveru potrebuje na financovanie nákladov na sťahovanie a výdavky s tým spojené, na zariadenie bytu, účel čerpania úveru by bol: prevádzkový. Žalobcovi na živnosť mohol žalovaný poskytnúť len takýto typ úveru, bola to jediná možnosť. V súvislosti s uzavretím zmluvy neposudzovala to, či úver je alebo nie je pre žalobcu výhodný, a ani nezisťovala na aký skutočný účel peňažné prostriedky, potrebuje. Uvedené zistenia, nie sú podkladom pre vyvodenie záveru, že žalobca žiadal o poskytnutie úveru na výkon podnikateľskej činnosti. Výber medzi úverom na súkromný alebo podnikateľský účel, nemal. Zmluva o revolvingovom úvere (ako jediná možnosť) s ním bola uzavretá: na výkon podnikateľskej činnosti na základe toho, že mal živnostenské oprávnenie. Tým, že žalobca bol samostatne zárobkovo činnou osobou, ho žalovaný zbavil pri uzavretí predmetnej zmluvy ochrany ako spotrebiteľa (slabšia strana zmluvného vzťahu). Žalovaný nekonal s odbornou starostlivosťou. Žalobca tvrdil, že peňažné prostriedky s L. F., s ktorou žili v spoločnej domácnosti potrebovali na súkromné účely: na úhradu nákladov vniknutých pri sťahovaní a s tým súvisiacich nákladov. Zaplatili zábezpeku za obdobie troch mesiacov (3 krát 320,- eur). Po uzavretí Nájomnej zmluvy zo dňa 13.7.2013 zakúpili do prenajatého bytu: posteľ za cca 400,- eur, posteľ pre dieťa cca 100,- eur, stôl, stoličky, chladničku, pračku, písací stôl pre dieťa (kúpnu cenu nevedel uviesť). Súd v konaní bez návrhu strán sporu vykonal dokazovanie výsluchom L. F., ktorá potvrdila, že so žalobcom potrebovali peňažné prostriedky na účely financovania nákladov na sťahovanie. K. I. ako finančnému agentovi, ktorá za žalovaného dojednávala uzavretie zmluvy, ale bolo jedno aký je skutočný účel použitia peňažných prostriedkov. Po zistení, že žalobca pôsobí ako samostatne zárobkovo činná osoba ho vyzvala, aby predložil živnostenský list a daňové priznanie. Žalovaný namietal výpoveď svedkyne L. F. s tým, že ide o autorku všetkých podaní žalobcu v konaní, ktorá má záujem na výsledku sporu s ohľadom na osobnú a materiálnu stránku veci. L. F. v predmetnom časovom období žila a v súčasnej dobe naďalej žije v družskom vzťahu so žalobcom. L. F. žalobcovi vyhotovila text žaloby, a i nasledujúce písomné podania. Pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 07.08.2019 žiadal prerušiť, pričom bolo následne zistené,

že dôvod spočíval v tom, aby s ňou mohol konzultovať ďalší procesný postup. S poukazom na tieto objektívne zadokumentované skutočnosti, svedkyňa má vzhľadom na materiálnu stránku sporu, osobný záujem na jeho výsledku a jej výpoveď v dôsledku toho je, nevierohodná. Žalovaný, ako to už bolo uvedené, navrhol v konaní vypočuť ako svedka K. I.. Jej výpoveďou ale nepreukázal, že by ako veriteľ v čase uzavretia zmluvy (nie po uzavretí zmluvy) skúmal účel použitia finančných prostriedkov žalobcom, že či budú použité na podnikateľské alebo iné účely. Podľa svedkyne niečo sa muselo „odfajknúť" a pri uzatvorení zmluvy bolo podstatné to, že bol živnostníkom. Žalobca v rámci výsluchu uviedol, že Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 18.06.2013 uzatváral ako podnikateľ. Jeho výpoveď je však potrebné vnímať v kontexte toho, že K. I. poskytol informáciu, že má živnosť (na jej otázku aké sú jeho príjmy), a že pracuje v oblasti stavebníctva, a nie, že jej poskytol informáciu, že úver potrebuje na podnikateľské aktivity. Zmluvné ustanovenie: „na účely výkonu jeho podnikateľskej činnosti", nebolo individuálne dojednané. Súd v konaní bez návrhu strán sporu vypočul ako svedka D.. T. V., ktorý potvrdil, že byt ul. Q. č. XX/X, X. ponúkal do nájmu na základe uverejneného inzerátu, cez internetový portál. Žalobca ho kontaktoval, o pár týždňov uzavreli nájomnú zmluvu. Žalovaný poukazoval na to, že Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX je zo dňa 18.06.2013 a Nájomná zmluva je zo dňa 13.07.2013. Z výsluchu žalobcu a aj D.. T. V. vyplýva, že ku komunikácii a nájme bytu medzi nimi došlo, ale Nájomnú zmluvu uzavreli až neskôr. Výsledky vykonaného dokazovania nie sú podkladom pre záver, že by dôvodom toho, že Nájomná zmluva bola uzavretá dňa 13.07.2013, boli iné skutočnosti než tie, že prenajímateľom bude žalobca. Ak aj predmetná zmluva bola uzavretá dňa 18.06.2013 a Nájomná zmluva dňa 13.07.2013, neznamená to, že by si žalobca ako spotrebiteľ nemohol (po predchádzajúcej komunikácii s Ing. T. V.) zabezpečovať v čase uzavretia predmetnej zmluvy, peňažné prostriedky na úhradu nákladov na sťahovanie v časovom predstihu, resp., že by v dôsledku tohto časového rozdielu (18.6.2013, 13.7.2013) žalovaný nad všetky pochybnosti preukázal nespotrebiteľský charakter (podnikateľský charakter) úveru. Svedok D.. T. V. uviedol, že v byte ul. Q.. XX/X, X. v kuchyni sa nachádzala: kuchynská linka, stôl a 4 stoličky, policový systém, v obývacej miestnosti: kožený gauč, konferenčný stolík, nábytok, v spálni: vstavaná skriňa, dva nočné stolíky, manželská posteľ a asi aj lampa, v malej izbe: jednoduchá vstavaná skriňa. Podľa preberacieho protokolu v obývacej miestnosti sa ku dňu 13.07.2013 nachádzal: biely kožený gauč s taburetkou, nábytok, stôl, v spálni: 2 krát nočný stolík, posteľ, vstavaná skriňa, v detskej izbe: stôl (poškodený), vstavaná skriňa, v kuchyni: jedálenský stôl a 4 stoličky, rúra na pečenie, sporák (1 spínač poškodený), kuchynská linka, drez, v sociálnom zariadení: WC, umývadlo, vaňa, ostatné: televízor, 1 krát openbox, poškodené maľby. V čase uzavretia Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 18.06.2013, zo vzťahu žalobcu a L. F. pochádzalo jedno maloleté dieťa. Z dôvodu starostlivosti o dieťa, jeho družka čerpala rodičovskú dovolenku a poberala rodičovský príspevok. So žalobcom viedli spoločnú domácnosť. Podľa predloženého daňového priznania k dani z príjmov fyzickej osoby za rok 2013, žalobca dosiahol príjem 5.005,50 eur, čo aj preukázal predloženými faktúrami č. 1, č. 2 a č. 3, a výdavky predstavovali 2.002,20 eur. Základ dane bol 3.003,30 eur za rok, priemerne mesačne suma 250,27 eur. Táto suma spolu s rodičovským príspevkom L. F., nemohla v jednotlivých mesiacoch kalendárneho roka 2013 postačovať na úhradu odôvodnených potrieb členov rodiny, na platenie nájomného a na financovanie nákladov na sťahovanie, aj keď k nemu malo dôjsť až po uzavretí Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 18.06.2013. Žalobca nepredložil dôkaz o zaplatení nájomného za obdobie troch mesiacov (od 13.7.2013 do 13.10.2013). Z výsluchu svedka Ing. T. V. však vyplýva, že nájomné mu zaplatil v hotovosti. Sporná zostala výška, či 450,- eur (3 krát 150,- eur) alebo 960,- eur (3 krát 320,- eur). Svedok poukazoval na údaje uvedené v nájomnej zmluve, uzavretej so žalobcom. V priebehu konania boli súdu predložené tri nájomné zmluvy a to: Nájomná zmluva zo dňa 13.7.2013, Nájomná zmluva zo dňa 13.10.2013, Nájomná zmluva zo dňa 06.05.2016, pričom v každej z nich je uvedená výška mesačného nájomného 150,- eur. Z listinných dôkazov predložených žalobcom dňa 18.10.2019 (z výpisom z účtu, z hotovostných vkladov) ale vyplýva, že on alebo L. F. platili na účet prenajímateľa nájomné v sume vyššej, a to 320,- eur, resp. 300,- eur mesačne. Ide však o listinné dôkazy až od dátumu 15.10.2013, a ktoré nasvedčujú tomu, že v skutočnosti medzi stranami Nájomnej zmluvy zo dňa 13.10.2013 a Nájomnej zmluvy zo dňa 06.05.2016, bolo dohodnuté vyššie nájomné ako 150,- eur mesačne. Z predložených dokladov, ale nevyplýva, že tomu tak bolo i v prípade Nájomnej zmluvy zo dňa 13.07.2013 (ako to už bolo uvedené, žalobca o tom dôkaz nepredložil). Napriek tomu je však možné dospieť k záveru, že vzhľadom na výšku svojich príjmov z podnikateľskej činnosti, rodičovského príspevku družky, by nebol schopný z nich v hotovosti zaplatiť, či už sumu 960,- eur (3 krát 320,- eur), ale ani sumu 450,- eur (3 krát 150,- eur), a to bez toho, aby nebolo ohrozené uspokojovanie ďalších, odôvodnených potrieb členov domácnosti. Ku dňu 18.6.2013 žalobca vedel, že s družkou a spoločným dieťaťom si riešia bytovú otázku (nájom bytového priestoru), na ktoré účely nemá k dispozícii dostatok peňažných prostriedkov, a ktoré

potrebuje vopred zabezpečiť. V predmetnom časovom období nebol zamestnancom, ale samostatne zárobkovo činnou osobou. Žalobca mal spôsobilosť nadobúdať práva a povinnosti ako: a/ fyzická osoba - nepodnikateľ, b/fyzická osoba - podnikateľ. Ako to už bolo uvedené, žalovaný pri uzavretí Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 18.06.2013, nepostupoval s odbornou starostlivosťou, v dôsledku čoho právny vzťah podriadil Obchodnému zákonníku. V konaní nepreukázal, že by v čase uzavretia zmluvy zisťoval, aký bude účel použitia peňažných prostriedkov. Pokiaľ žalobca nepredložil doklady ani o kúpe vecí: postele, postele pre dieťa, stola, stoličiek, chladničky, pračky, písacieho stola pre dieťa, nie je možné na základe toho a pritom za súčasného zistenia, že žalovaný neskúmal účel použitia peňažných prostriedkov, dospieť k záveru, že účel spočíval vo výkone podnikateľskej činnosti. V súvislosti s výpoveďou svedka Ing. T. V. a s preberacím protokolom, je možné s určitosťou vyvodiť, že v prenajatom byte nebola chladnička, práčka (ide o veci, ktoré v domácnosti s maloletým dieťaťom sú pritom nevyhnutnosťou), funkčný písací stôl, tiež posteľ pre dieťa. Aj keď preberací protokol je zo dňa 13.07.2013, až kedy sa žalobca jednoznačne dozvedel aké veci bude treba zakúpiť, podľa názoru súdu nič to nemení na zistení, že sa s družkou a dieťaťom sťahovať mali, že na tieto účely peniaze potrebovali, že žalovaný neskúmal (v čase uzavretia zmluvy) skutočný účel použitia peňažných prostriedkov, a že nad všetky pochybnosti nepreukázal (neudržal dôkazné bremeno), že išlo o nespotrebiteľský úver. Tento záver nie je možné vyvodiť ani z toho, že žalobca nepredložil daňovému úradu účtovnú závierku za rok 2013, že súdu nepredložil peňažný denník. Dňa 25.10.2019 oznámil, že z uvedeného roku disponuje len daňovým priznaním k dani z príjmov fyzickej osoby a s faktúrami (č. 1, č. 2, č. 3). Podľa vyjadrenia Q., pobočka X. a tiež L. I. X., a.s. Z., evidovali voči žalobcovi dlh, ale v predmetnom období ho nesplatil. Žalovaný v priebehu konania poukázal na to, že: a/ ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovolávať toho, že mala postavenie spotrebiteľa, b/ pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom, je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod. Výsledky vykonaného dokazovania nie sú podkladom pre záver, že by žalobca ako spotrebiteľ predstieral, že je podnikateľ. V tejto časti súd poukazuje na výpoveď svedkyne K. I. (bod 43., bod 87.), ktorá od žalobcu zistila, že je samostatne zárobkovo činnou osobou (podnikateľom). V roku 2013 žalovaný s klientmi uzatváral dva typy úverových zmlúv: a/ zmluva pre zamestnané fyzické osoby a pre dôchodcov, b/ zmluva pre fyzické osoby, pôsobiace ako podnikateľ. Rozhodujúce, ktorá z uvedených zmlúv bude uzavretá bolo, akým spôsobom vedel klient vydokladovať svoj príjem. Uviedla tiež, že žalovaného (v čase uzavretia zmluvy) nezaujímalo, na aký skutočný účel peňažné prostriedky potrebuje. Žalovaný týmto nepreukázal, že konal v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ. Na otázku, ktorých klientov žalovaný považoval za spotrebiteľov, pritom K. I. odpovedala, že všetci boli spotrebiteľmi. Žalovaný však v tejto súvislosti, ako to už bolo uvedené, nekonal s odbornou starostlivosťou, keď v čase uzavretia predmetnej zmluvy nezisťoval, či žalobca aj skutočne v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti potrebuje peňažné prostriedky. Ak by takto postupoval, zistil by, že ich potrebuje ako fyzická osoba - nepodnikateľ na osobné, spotrebné účely. Žalovaný v priebehu konania poukázal na to, že ak by povaha zmluvného vzťahu mala závisieť od následného spôsobu použitia peňažných prostriedkov, tak v deň podpisu zmluvy by nikdy nebolo isté, aká je povaha zmluvy. Povaha právneho úkonu (v prejednávanej veci Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 18.6.2013) sa posudzuje k okamihu vykonania právneho úkonu. Ku dňu 18.06.2013 vôľou žalobcu ako fyzickej osoby - nepodnikateľa, bolo žiadať žalovaného ako veriteľa o poskytnutie úveru na svoje súkromné účely. Žalovaný mu však vzhľadom na to, že vedel svoj príjem vydokladovať daňovým priznaním, predložil k podpisu zmluvu: pre fyzické osoby, pôsobiace ako podnikateľ. Žalovaný poukázal na to, že žalobca uzavrel dve zmluvy o revolvingovom úvere, a že v oboch ako účel je uvedený: výkon podnikateľskej činnosti. Bezpečným preukázaním nespotrebiteľského charakteru Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 18.06.2013, nemôže byť ani tvrdenie žalovaného, že so žalobcom uzatvoril ešte ďalšiu zmluvu o revolvingovom úvere, v ktorej tiež ako účel je uvedený: výkon podnikateľskej činnosti. V poradí druhá zmluva, je až zo dňa 05.12.2013 a bez ďalšieho (bez preukázania účelu uzavretia zmluvy) nemožno automaticky prijať záver, že právny vzťah z predmetnej zmluvy zo dňa 18.6.2013 je právnym vzťahom nespotrebiteľským, pretože i v nasledujúcej zmluve uzavretej po šiestich mesiacoch, je uvedený ako jej účel: výkon podnikateľskej činnosti. Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 18.6.2013 je spotrebiteľskou zmluvou, na ktorú sa vzťahuje zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu 18.6.2013. Následne súd prvej inštancie z úradnej povinnosti posudzoval, či vo svetle noriem spotrebiteľského práva v konkrétnosti tiež zákona č. 129/2010 Z.z. zmluva obsahuje všetky obligatórne náležitosti dané ust. § 9 ods. 2 uvedeného zákona, ako predpoklad toho, že žalovaný ako veriteľ môže od žalobcu požadovať tiež zaplatenie úrokov a poplatkov z úveru dohodnutých v zmluve. Prieskumom však zistil, že v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 18.06.2013, nie je úroková sadzba vyjadrená percentuálne, čo znamená, že

Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 18.06.2013, neobsahuje údaj o RPMN a údaj o priemernej hodnote RPMN. Absencia týchto náležitostí má za následok, že úver sa podľa § 11 písm. b) citovaného zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov. Vychádzajúc z tohto záveru teda ako konštatoval súd prvej inštancie žalovaný mal nárok na zaplatenie len istiny poskytnutého úveru a pokiaľ žalobca žalovanému plnil nad rámec poskytnutej istiny, znamenalo to vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného so vznikom povinnosti jeho vydania. Keďže však žalovaný uplatnil v priebehu konania námietku premlčania nároku žalobcu, zaoberal sa súd prvej inštancie otázkou, či nastali účinky vznesenej námietky premlčania, z ktorého dôvodu by nebolo možné právo žalobcovi priznať, a to vo svetle ust. § 107 ods. 1,2 v spojitosti s § 451 ods. 1 nasl. Občianskeho zákonníka. Žalobca splatil istinu skutočne poskytnutého úveru č. XXXXXX-XXXXX dňa 16.12.2014: dňa 21.06.2013 125,- eur, dňa 16.08.2013 125,- eur, dňa 16.08.2013 125,- eur, dňa 19.10.2013 125,- eur, dňa 27.11.2013 125,- eur, dňa 11.12.2013 125,- eur, dňa 13.2.2014 125,- eur, dňa 13.2.2014 125,- eur, dňa 13.02.2014 100,- eur, dňa 13.02.2014 25,- eur, dňa 13.2.2014 100,- eur, dňa 16.03.2014 25,- eur, dňa 16.03.2014 100,- eur, dňa 28.04.2014 25,- eur, dňa 28.04.2014 100,- eur, dňa 31.07.2014 25,- eur, dňa 31.07.2014 100,- eur, dňa 12.09.2014 25,- eur, dňa 12.09.2014 100,- eur, dňa 29.10.2014 25,- eur, dňa 29.10.2014 125,- eur, dňa 29.10.2014 100,- eur, dňa 23.11.2014 25,- eur, dňa 23.11.2014 100,- eur, dňa 16.12.2014 25,- eur, dňa 16.12.2014 75,- eur (časť z celkovo zaplatenej sumy 100,- eur). Od tohto dátumu plnil nad rámec istiny. Žalobca žalobu podal dňa 5.1.2017. Žalobca uhradil žalovanému celkom sumu 4.500,- eur (bod 25.). Rozdiel medzi sumou 4.500,- eur a sumou 2.200,- eur, je 2.300,- eur. Sumu 2.300,- eur žalobca uhradil nad rámec istiny úveru (2.200,- eur) dňa 16.12.2014 25,- eur (časť z celkovo zaplatenej sumy 100,- eur) a dňa 22.01.2015 25,- eur, dňa 02.04.2015 125,- eur, dňa 18.05.2015 125,- eur, dňa 18.05.2015 125,- eur, dňa 18.05.2015 125,- eur, dňa 18.05.2015 100,- eur, dňa 23.06.2015 25,- eur, dňa 23.06.2015 100,- eur, dňa 16.08.2015 25,- eur, dňa 16.08.2015 100,- eur, dňa 15.10.2015 25,- eur, dňa 15.10.2015 125,- eur, dňa 15.10.2015 100,- eur, dňa 19.11.2015 25,- eur, dňa 19.11.2015 100,- eur, dňa 16.12.2015 25,- eur, dňa 16.12.2015 100,- eur, dňa 01.02.2016 25,- eur, dňa 01.02.2016 100,- eur, dňa 18.02.2016 25,- eur, dňa 18.02.2016 100,- eur, dňa 22.03.2016 25,- eur, dňa 22.03.2016 100,- eur, dňa 11.04.2016 25,- eur, dňa 11.4.2016 100,- eur, dňa 17.05.2016 25,- eur, dňa 17.05.2016 100,- eur, dňa 14.06.2016 25,- eur, dňa 14.6.2016 100,- eur, dňa 15.07.2016 25,- eur, dňa 15.07.2016 100,- eur, dňa 17.08.2016 25,- eur. Bezdôvodné obohatenie, ako to už bolo uvedené, začalo vznikať dňa 16.12.2014 až do 17.08.2016, od ktorých jednotlivých dátumov do podania žaloby neuplynula objektívna 3 ročná premlčacia doba. Podľa názoru súdu o tom, že žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, sa dozvedel 25.2.2015, kedy písomne žiadal žalovaného o predčasné splatenie predmetného úveru, čo odôvodnil tým, že Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX, neobsahuje údaj o RPMN a sa úver podľa zákona č. 129/2010 Z.z. považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný však trval na úhrade celej dlžnej sumy. List žalobcu zo dňa 25.02.2015 tiež predchádza vyjadreniu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 21.11.2016, v ktorom žalobcovi oznámilo, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Subjektívna premlčacia dvojročná lehota o vydanie bezdôvodného obohatenia 25,- eur (úhrada zo 16.12.2014, ako zvyšok zo sumy 100,- eur), 25,- eur (úhrada z 22.01.2015), preto začala plynúť dňa 25.02.2015, pričom do podania žaloby neuplynula. Pokiaľ ide o ostatné realizované úhrady od 02.04.2015 do 17.08.2016 (v celkovej výške 2.250,- eur), subjektívna premlčacia doba nemohla začať plynúť dňa 25.02.2015, ale plynula súčasne s objektívnou premlčacou lehotou (od dátumu jednotlivých úhrad). Žalovaný v súvislosti s uznesením súdu zo dňa 07.08.2019, ktorým pripustil zmenu žaloby podľa § 140 ods. 2 Civilného sporového poriadku (tak, že žalobca sa vydania bezdôvodného obohatenia domáha na skutkovom základe opísanom v podaní doručenom súdu na pojednávaní dňa 07.08.2019, že úver zo Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 18.06.2013, je preto bezúročný a bez poplatkov) uviedol, že až podaním zo dňa 07.08.2019 a následne pripustením zmeny žaloby nastali účinky uplatnenia nároku na zaplatenie žalovanej sumy (2.300,- eur), titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Žalobca však žalobu zo dňa 05.01.2017 odôvodnil okrem iného tým, že Zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 18.06.2013 neobsahuje údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, tiež údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ktoré nedostatky spôsobujú, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. V podaní zo dňa 07.08.2019 žalobca uviedol, že úver je bezúročný a bez poplatkov, pretože zmluva neobsahuje zákonom predpísané náležitosti, a to údaj o konečnej splatnosti úveru, o RPMN, o priemernej hodnote RPMN, o úrokovej sadzbe úveru, a že na absencie obligatórnych náležitostí poukazoval už v žalobe. V podaní zo dňa 07.08.2019 žalobca doplnil rozhodujúce skutočnosti tvrdené v žalobe, o opísanie absentujúcich obligatórnych náležitostí. Žalobca po pripustení zmeny žaloby na pojednávaní dňa 7.8.2019 naďalej sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 2.300,- eur s tým, že doplnil rozhodujúce skutočnosti tvrdené v žalobe (vo vzťahu ku dôvodom, pre ktoré je

potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov). Podľa § 112 veta prvá Občianskeho zákonníka, ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. Inštitútom spočívania (prerušenia) premlčacej doby sa zabezpečuje nemožnosť premlčania práva počas doby, v ktorej sa účastník právneho vzťahu domáha svojho práva na súde (prípadne u iného príslušného orgánu), t. j. počas doby súdneho (alebo iného) konania. Žalobca v premlčacej dobe dňa 05.01.2017 si uplatnil právo na vydanie bezdôvodného obohatenia zo zmluvy zo dňa 18.06.2013 (z titulu, že úver je bezúročný a bez poplatkov a súčasne z dôvodu, že zmluva je neplatná) a v začatom konaní pokračoval. Odo dňa uplatnenia práva premlčacia doba neplynula. V prípade, ak by dňa 07.08.2019 nedoplnil rozhodujúce skutočnosti o opísanie absentujúcich obligatórnych náležitostí v zmluve, súd by i bez návrhu posudzoval otázku, či zmluva obsahuje i ďalšie zákonom č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu 18.06.2013 predpísané náležitosti, resp. či sú uvedené správne. Žalovaným uplatnená námietka premlčania nároku žalobcu, nebola uplatnená dôvodne. Nárok o zaplatenie sumy 2.300,- eur, bol opodstatnený. Žalovaný namietal aktívnu legitimáciu na strane žalobcu u platieb realizovaných L. F.. Vecná legitimácia vyjadruje postavenie strany sporu v hmotnoprávnom vzťahu. Strana, ktorá je nositeľom tvrdeného hmotného práva alebo oprávnenia (ak je žalobcom), má aktívnu vecnú legitimáciu. Družecký životný vzťah Občiansky zákonník, a ani iný právny predpis neupravujú. Pojem druha a družky, je životným spoločenstvom muža a ženy, ktorí nie sú zviazaní manželským zväzkom. Družecký vzťah v reálnom živote plní funkciu spoločného rodinného života. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že pred dátumom 18.6.2013 (ale aj po tomto dátume, až doteraz) žalobca a L. F. žili a žijú v družeckom životnom vzťahu, viedli spoločnú domácnosť a podľa ich vzájomnej dohody spoločne zo svojich príjmov, vedených na účte č. XXXXXXXX/XXXX, uhrádzali náklady na svoje potreby. Z účtu č. XXXXXXXX/XXXX, na ktorom žalobca a jeho družka mali vedené svoje príjmy, po uzavretí predmetnej zmluvy realizovali prevody peňažných prostriedkov, z titulu úhrady splátky zo zmluvy. V posudzovanom období (16.12.2014 až 17.08.2016) v prehľade platieb ako forma úhrady je uvedené: L. F.. G. účtu XXXXXXXX/XXXX, z ktorého bol prevod sumy realizovaný, je uvedené na Zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 18.6.2013. L. F. sumu 125,- eur v jednotlivých dňoch uvedeného obdobia, na účet žalovaného poukazovala zo spoločných peňažných prostriedkov. So žalobcom spoločne užívali prenajatý byt i veci zakúpené do neho. Za použitia analógie zákona na družský vzťah medzi žalobcom a L. F., je možné aplikovať § 144, resp. i § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V súvislosti s námietkou žalovaného o nedostatku aktívnej legitimácie na strane žalobcu, súd poukazuje i na § 454 Občianskeho zákonníka a na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky č. 3Cdo 103/2001, podľa ktorého, v zmysle § 454 Občianskeho zákonníka ten, kto splnil záväzok za iného, má právo požadovať bezdôvodné obohatenie iba od toho, za koho plnil, a nie od toho komu plnil, ak sám túto povinnosť voči nemu nemal. Námietka žalovaného o nedostatku aktívnej legitimácie na strane žalobcu, nie je dôvodná. Ako to už bolo uvedené, výsledky vykonaného dokazovania sú podkladom pre záver, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov a predmetná zmluva je platným právnym úkonom. Žalobca pôvodne predmetom konania urobil i nárok o určenie neplatnosti Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXX-XXXXX zo dňa 18.06.2013, v ktorej časti žalobu odôvodnil tým, že odplata podstatne prevyšuje obvyklú odplatu v bankách, a že neplatný je celý právny úkon. Žalobca v tejto časti zobral žalobu späť. Žalobca predmetom konania urobil aj nárok o zaplatenie sumy 1.168,- eur, a to titulom vydania majetkového prospechu, získaného plnením bez právneho dôvodu v ktorej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. Úspech niektorej zo strán v spore ohľadne iba niektorého nároku, nemôže založiť právo na náhradu trov konania ohľadne všetkých nárokov. V priebehu konania žalobca zobral žalobu sčasti späť, a to o: a) určenie neplatnosti zmluvy zo dňa 18.06.2013, b) o určenie neplatnosti zmluvy zo dňa 05.12.2013. Išlo o dva samostatné nároky. Žalobca žalobu zobral späť bez udania dôvodu, resp. bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovaného. Preto z procesného hľadiska zavinil zastavenie konaní. Preto súd priznal proti nemu žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%: a) u nároku o určenie neplatnosti zmluvy zo dňa 18.6.2013, b) u nároku o určenie neplatnosti zmluvy zo dňa 05.12.2013 (§ 256 CSP). Žalobca predmetom konania urobil nárok (ako samostatný nárok) o zaplatenie sumy 2.300,- eur. V konaní bol úspešný, preto mu súd priznal proti žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Žalobca predmetom konania urobil nárok (ako samostatný nárok) o zaplatenie sumy 1.168,- eur. V konaní bol úspešný žalovaný, preto mu súd priznal proti žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100% (§ 255 ods. 1,2, § 262 ods. 1,2 CSP). Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (18.06.2013), § 451 ods. 1,2, § 457, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1,2, § 112 veta prvá, § 853 ods. 1, § 144, § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 161 ods. 1,2, § 230 Civilného sporového poriadku.

3. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalovaný, smerujúc svoje odvolanie voči vyhovujúcemu výroku V., ktorým bol zaviazaný k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 2.300,- eur uplatňovanú titulom vydania bezdôvodného obohatenia a tiež výroku VI., ktorým bolo žalobcovi priznané proti žalovanému právo na náhradu trov konania v časti súvisiacej s nárokom o zaplatenie sumy 2.300,- eur, a to v rozsahu 100%, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zmenu tak, že aj v tejto časti bude žaloba v plnom rozsahu zamietnutá a žalovanému bude priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (tiež odvolacieho konania). Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP (nesprávne skutkové a právne závery), navrhoval eventuálne tiež zrušenie napadnutého rozhodnutia v odvolaním dotknutej časti a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Naplnenie odvolacích dôvodov odôvodňoval nesprávnosťou záveru o danosti aktívnej vecnej legitimácie na strane žalobcu, tiež nesprávnym posúdením uplatnením námietky premlčania a tiež nesprávnym posúdením existencie nároku na zaplatenie sumy 2.300,- eur. Predovšetkým namietal záver súdu prvej inštancie o posúdení zmluvy o úvere, v ktorej má pôvod súdom prvej inštancie priznané žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 2.300,- eur ako spotrebiteľskej. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie v tomto smere vykonané dokazovanie vyhodnotil nesprávne, príkladmo z výpovede svedkyne I. si povyberal len určité časti a nevychádzal z komplexnosti výpovede ako celku. Svedkyňa zjavne nechápala pojem spotrebiteľ, ani o ňom nevypovedala tak, že ide o osobu čerpajúcu úver na súkromné potreby, uvádzala, že takýto spotrebný úver sa môže použiť aj na nákup stroja na podnikanie a podobne. Záver súdu, že by žalovaného nezaujímalo na aký účel peňažné prostriedky žalobca potrebuje nemá oporu v dokazovaní, keďže účel čerpania sa uvádzal už v žiadosti o úver a rovnako aj v úvodnom ustanovení úverovej zmluvy. V konaní neboli preukázané tvrdenia žalobcu o súkromnom účele použitia peňažných prostriedkov. Jeho tvrdenia o tom, že peniaze mali byť použité na úhradu nájomného a kaucií sú nevieryhodné, keďže v čase uzavretia prvej úverovej zmluvy žalobca žiadnu nájomnú zmluvu uzavretú nemal, čiže nemohol vedieť o nejakej kaucii, či jej výške, tiež je nesúlad medzi následne dohodnutou kauciou a výškou nájomného a poskytnutým úverom. Súd tiež nesprávne ustálil, že žalobca bol v spore vecne aktívne legitimovaným dôvodiac, že žalobca a L. F. žili v družeckom pomere a k jednotlivým úhradám dochádzalo z ich spoločných prostriedkov, preto za použitia analógie je možné toto posudzovať vo svetle ust. § 145 a nasl. Občianskeho zákonníka, s čím však on nesúhlasí, keďže výhoda tohto zákonného režimu a pravidiel z neho plynúcich, zákon priznáva len manželom. To, že žalobca a družka žili v družeckom pomere ich nediskvalifikovalo z možnosti upraviť svoje vzájomné majetkové vzťahy dohodou, ak tak nespravili, nie je možné sa dovolávať analógie zákona. Družka nemohla získať postavenie manželky. Použitá analógia nebola a nie je prípustná. Z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by úverové prostriedky z ktorejkoľvek úverovej zmluvy boli použité na obstaranie spoločných vecí. Teda, nebol dôvod pre aplikáciu § 144 Obč. zákonníka, keďže výpoveďou Ing. V. bolo preukázané, že byt pri uzavretí nájomnej zmluvy bol prenajatý s vybavením. Nebolo teda preukázané, že by sa úver týkal, či využil na spoločné veci. V konečnom dôsledku za nesprávne považoval aj posúdenie účinkov ním vznesenej námietky premlčania. Žalobca sa pôvodne domáhal vydania obohatenia na základe tvrdenia neplatnosti zmluvy. Tvrdenia o RPMN a podobne neboli uvádzané v súvislosti s uplatňovaním nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. K zmene skutkových tvrdení, od ktorých žalobca odvodzoval žalované nároky došlo až zmenou žaloby dňa 07.08.2019, nie skôr. Keďže žalobca najskôr požadoval vydanie bezdôvodného obohatenia titulom neplatnosti zmluvy, čo je iná skutková podstata bezdôvodného obohatenia a neskôr titulom bezúročnosti, jednoznačne menil skutkovú podstatu žaloby a tvrdenia, prečo žiada vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd rozhodoval o zmene žaloby v zmysle § 140 ods. 2 CSP, ktoré bolo vyhlásené dňa 07.08.2019, keďže išlo o zmenu po skutkovej stránke oproti pôvodne podanej žalobe. Účinok zmeny žaloby, ktorým je spočívanie plynutia premlčacej lehoty nastáva dňom doručenia podania na súd a nie až dňom, kedy súd o zmene žaloby rozhodne. Hmotnoprávne účinky zmeneného návrhu nastávajú dňom, v ktorom súdu došla písomná zmena žaloby, prípadne dňom, v ktorom žalobca urobil toto podanie ústne do zápisnice. K spočívaniu premlčacej doby došlo až dňa 07.08.2019, preto úhrady vykonané pred 07.08.2016 boli premlčané.

4. Žalobca nevyužil svoje právo písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

6. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutých častiach (vyhovujúcej - výrok V. a závislej o trovách konania - výrok VI.) ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zostávajúcich častiach (zastavujúcich, zamietajúcej časti a s nimi súvisiacimi o trovách konania (výroky I.,II.,III.,IV.,VII. a VIII.), nepreskúmaval, keďže tieto suspenzívnym účinkom odvolania dotknuté neboli.

7. Súd prvej inštancie žalobe v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 2.300,- eur vyhovel ako dôvodnej a žalobcovi priznal plný nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo vzťahu k tomuto nároku s odôvodnením o spotrebiteľskom charaktere právneho vzťahu založeného medzi stranami zmluvou o úvere, danosti vecnej legitimácie na strane žalobcu a neúčinnosti vznesenej námietky premlčania žalovaným a v konečnom dôsledku o absencii niektorých obligatórnych náležitostí zmluvy s dôsledkom posúdenia úveru ako bez úrokov a bez poplatkov, pri súčasnom zistení, že v rozsahu priznaného plnenia vzniklo na strane žalovaného voči žalobcovi bezdôvodné obohatenie s povinnosťou jeho vydania.

8. Odvolateľ (žalovaný) namieta naplnenie dôvodov na odvolanie uvedených v ust. § 365 ods. 1, písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery).

9. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. a/ CSP), existenciu ktorej vady nezistil a samotný odvolateľ v konkrétnostiach jej naplnenie ani netvrdil.

10. Následne odvolací súd skúmal, či vo svetle žalovaným v odvolaní tvrdených skutočností, (ne)došlo k naplneniu ním uplatnených odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSPO (nesprávne skutkové a právne závery).

11. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

12. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).
13. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalovaného, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dostatočne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP, a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver (primárne posúdiac právny vzťah založený uzatvorenou identifikovanou zmluvou o úvere medzi stranami sporu ako spotrebiteľský vo svetle § 52 a nasl. OZ, podriadený normám spotrebiteľského práva (tiež režimu zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch), konštatujúc, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k tvrdeniu o odlišnom, podnikateľskom charaktere zmluvy, následne úver

o.i. aj pre absenciu údajov o RPMN a priemernej RPMN ako obligatórnych náležitostí zmluvy uvedených v ust. § 9 ods. 2 písm. j/ a y/, posúdil ako bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ) v dôsledku čoho mal žalovaný nárok len na zaplatenie istiny úveru a po zistení, že žalobca zaplatil viac o nárokovanú čiastku, titulom vydania bezdôvodného obohatenia zaviazal dôvodne žalovaného na jeho vydanie v rozsahu 2.300,- eur (§ 451 ods. 1, 2, § 457 OZ). Správne tiež nepriznal účinky žalovaným vznesenej námietky premlčania priznaného nároku vo svetle § 100 ods. 1, § 107 ods. 1,2 OZ a ako nedôvodnú tiež správne v konečnom dôsledku posúdil tiež obranu žalovaného o nedostatku vecnej aktívnej legitimácie žalobcu. Vzhľadom na plný úspech žalobcu v spore vo vzťahu k tomuto nároku, správne tiež konštatoval vznik 100% nároku na jeho strane voči žalovanému na náhradu trov konania (§ 255 ods. 1 CSP) s tým, že o ich výške po právoplatnosti rozsudku rozhodne samostatným uznesením (§262 ods. 2 CSP). Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež podrobne a precízne odôvodnil. Odvolací súd sa plne stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach na tieto poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval všetky pre strany známe fakty spolu so správnou citáciou právnych predpisov, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre jeho potvrdenie. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal podrobnú a precíznu odpoveď na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany a obrany proti nej. Odôvodnenie rozhodnutia tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, v parametroch daných ust. § 220 ods. 2 CSP, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli zjavne neodôvodnené, či neakceptovateľné, nevyplýva z nich ani jednostrannosť, alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Obsah spisového materiálu v predmetnom súdnom konaní zároveň pripúšťa interpretáciu faktov a posúdenie relevantných právnych otázok tak, ako sú v posudzovanej veci prezentované súdom prvej inštancie.

14. Nad rámec uvedeného vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd dodáva nasledovné:

15. Žalovaný sa prostredníctvom vecných odvolacích námietok dovoláva odlišného posúdenia spotrebiteľského charakteru úverovej zmluvy, danosti vecnej aktívnej legitimácie žalobcu a účinkov ním vznesenej námietky premlčania.

16. Vyhodnotením rozhodujúcich skutočností odvolací súd dospel k záveru, že vyššie uvedené odvolacie námietky žalovaného, sú bez dopadu na vecnú správnosť vyhovujúcej časti rozhodnutia.

17. Predovšetkým odvolací súd zdôrazňuje, že všetky ťažiskové odvolacie námietky boli produkované žalovaným už v konaní pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi podrobne a presvedčivo vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia a možno prakticky len zdôrazniť správnosť k nim sa vzťahujúcim záverom.

18. Pokiaľ ide o námietku vzťahujúcu sa k charakteru úverovej zmluvy v zmysle či ju možno považovať za spotrebiteľskú žalovaný namieta, že žalobca je v zmluve označený IČOm, účel čerpania sa uvádzal už v žiadosti o úver a v úvodnom ustanovení úverovej zmluvy takže nie je pravda, že by žalovaného nezaujímalo na aký účel sa prostriedky požadujú, tiež, že svedkyňa I. zjavne nechápala pojem spotrebiteľ, ani o ňom nevypovedala tak, že ide o osobu čerpajúcu úver na súkromné potreby, a v konečnom dôsledku, že v konaní neboli preukázané tvrdenia žalobcu o súkromnom účele použitia peňažných prostriedkov, túto nemožno vyhodnotiť ako spôsobilú k dopadu na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

19. Ako už bolo uvedené v predchádzajúcich častiach tohto rozhodnutia, s uvedenou problematikou spotrebiteľského charakteru daného právneho vzťahu sa precízne, teda dostatočne vysporiadal už súd prvej inštancie a to v odsekoch 65/ až 113/ odôvodnenia svojho rozhodnutia a s jeho závermi sa plne identifikuje aj odvolací súd.
20. Ani podľa názoru odvolacieho súdu teda nemožno pochybovať, že ide o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 Občianskeho zákonníka, ktorou sa rozumie každá zmluva medzi dodávateľom a spotrebiteľom (§ 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Žalovaný podľa údajov obchodného registra poskytuje úvery a pôžičky nebankovým spôsobom a v konaní nebolo preukázané, že žalobca sledoval použiť úverové prostriedky na obchodnú, alebo inú podnikateľskú činnosť, preto je potrebné žalovaného považovať za

dodávateľa a žalobcu ako fyzickú osobu nekonajúcu v rámci predmetu svojej obchodnej, alebo inej podnikateľskej činnosti za spotrebiteľa.

21. Dôkazné bremeno na preukázanie toho, že úver bol poskytnutý na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania úverového dlžníka ťaží toho, kto tvrdí takúto výnimku - teda veriteľa. V prípade pochybností o tom, či ide o spotrebiteľskú zmluvu (vzťah) má teda dôkazné bremeno na preukázanie nespotrebiteľského charakteru zmluvy dodávateľ (veriteľ). Existujúce pochybnosti treba odstrániť spôsobom známym pre dôkazné konanie, čo znamená, že aj nespotrebiteľský charakter zmluvy, musí byť preukázaný bezpečne - spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti, k naplneniu čoho však v posudzovanej veci nedošlo.

22. Pravdou síce je, že žalobca je v identifikovanej zmluve označený IČOm a v čl. 1, odsek 1 veta prvá zmluvy je uvedené, že veriteľ poskytne úver dlžníkovi na účely výkonu jeho podnikateľskej činnosti, ide však o vopred pripravený formulárový text zmluvy, čo bez ďalšieho nie je spôsobilým k bezpečnému definovaniu tejto zmluvy ako nespotrebiteľskej, teda k jej diskvalifikácii z podriadenia samotného kontraktačného procesu, ako aj obsahu zmluvy režimu spotrebiteľského práva.

23. Je totiž notorietou, že hlavne u nebankových spoločností nie je ničím neobvyklým uzatvárať so spotrebiteľmi tzv. „podnikateľské úvery“, najmä, ak je žiadateľ o úver zapísaný v živnostenskom registri a bez ohľadu na skutočný účel požadovaného úveru, pri formulovaní zmluvy uvedú (väčšinou v podobe predtlačeného textu), že sa zmluva uzatvára na podnikateľský účel, odkážu na ustanovenia Obchodného zákonníka a „dúfajúc“ že sa im takto podarí obísť ochranu dlžníka vo svetle spotrebiteľského práva, nastavia mu či už neprijateľné zmluvné podmienky, neuvedú obligatórne údaje vyžadované zákonom a vo svojej podstate tak nepochybne nekalo obchodným konaním zneužijú dôveru odborne nespôsobilého spotrebiteľa. V praxi žiadateľovi spravidla predložia predpripravenú formulárovú zmluvu, s často krát vopred predznačeným políčkom „na podnikateľský účel“ a presvedčia ho, aby vyplnil na zmluve údaje súvisiace s jeho podnikateľskou činnosťou s odôvodnením, že ide len o spôsob preukazovania jeho príjmu. Nemožno priemernému žiadateľovi pripočítať na ťarchu, ak konajúc v dôvere k zmluvnému partnerovi nevenujú dostatočnú pozornosť, často krát si vopred predpripravenú zmluvu ani neprečítajú, vyplnia požadované údaje, a svojím podpisom potvrdia súhlas s obsahom v zmluvách uvedeným. A práve z dôvodu takýmto nekalým praktikám zamedziť, či pred ich nepriaznivým dopadom spotrebiteľov ochrániť, je významnou úlohou súdu, ktorý sa nemôže formalisticky pri posudzovaní povahy zmluvy uspokojiť s formálnymi definičnými znakmi, na ktoré odkazuje odvolateľ a ktorú úlohu si súd prvej inštancie bezo zbytku splnil.

24. Výsledky vykonaného dokazovania totiž jasne indikujú v prospech záveru, že v konkrétnostiach posudzovanej veci v rámci kontraktačného procesu, zjavne nastala situácia popísaná v predchádzajúcom odseku. V konaní vypočutá svedkyňa K. I., ktorá zmluvu so žalobcom za žalovaného uzatvárala zjavne nemala potuchy o význame, či rozhodujúcich skutočnostiach, ktoré diferencujú spotrebiteľské zmluvy od nespotrebiteľských, v tom možno odvolateľovi prisvedčiť, čo ho však v žiadnom prípade nezbavuje zodpovednosti za takéto konanie v zrejmom rozpore s vyžadovaným konaním s odbornou starostlivosťou a to bez ohľadu na to, či bolo výsledkom neznalosti, nedbanlivosti, či úmyslu v tomto smere subjekt konajúci v jeho mene odborne nezaškoliť. Tak z jej výpovede, ako aj z výpovede samotného žalobcu vyplynulo, že uvedené IČO a použitie zmluvy s formuláciou „na podnikateľský účel“, nebolo dôsledkom jej zistenia, že žalobca požaduje úver na podnikateľský účel (čo ani nezisťovala, tiež netvrdila, že by to bol žalobca uvádzal), ale tieto údaje mali slúžiť len na dokladovanie príjmu žalobcu. Samotný účel poskytnutia úveru nepovažovala za významný. Jeho poskytnutie sa naviac nepremietlo ani do účtovníctva žalobcu ako fyzicky podnikajúcej osoby a v konaní preukázané výdavky, ktoré sa mu v súvislosti so sťahovaním a zmenou bývania črtali v blízkej budúcnosti, nasvedčujú v prospech pravdivosti tvrdenia žalobcu, že úver nežiadal, ale ani nevyužil na potreby podnikania.

25. Pokiaľ žalovaný disponoval indíciami či dôkazmi, ktoré boli spôsobilé spochybniť záver o spotrebiteľskom charaktere právneho vzťahu založeného identifikovanou zmluvou o úvere, v ktorom vzťahu má pôvod uplatnený a priznaný nárok žalobcu, bolo na ňom, aby tieto do doby vyhlásenia rozhodnutia súdu prvej inštancie o skončení dokazovania aj reálne produkoval, k čomu však nedošlo.

26. Žalovaný takto opomenul zjavne základný princíp, ktorým je ovládané dokazovanie v sporovom konaní, o ktoré ide aj v posudzovanej veci, a to princíp prejednací, ktorý spočíva v tom, že

tvrdiť skutočnosti rozhodné pre posúdenie daného prípadu a navrhovať a predkladať dôkazy pre tieto skutočnosti, je zásadne vecou strán sporu, na ktorých spočíva hlavná zodpovednosť za zhromaždenie skutkového podkladu potrebného pre rozhodnutie vo veci samej, teda iniciatíva v tomto smere jednoznačne zaťažuje ich. Rozsah dôkazného bremena vyplýva z hmotného práva, teda z príslušnej hmotnoprávnej normy. V zásade platí, že dôkazné bremeno má ten, komu je podľa hmotného práva na prospech existencia určitej skutočnosti. Ak tak strany nevykonajú, potom postihne tú stranu, ktorá je povinná potrebné tvrdenie vykonať, nepriaznivý procesný následok spočívajúci v tom, že súd rozhodne v jej neprospech. Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania a to v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávaní. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. Keďže teda súd vychádza len zo skutočností tvrdených stranami a vykonáva len tie dôkazy, ktoré tieto navrhli, bolo tak na žalobcoch, akým spôsobom svoj nárok formulovali a na akých skutočnostiach jeho dôvodnosť zakladali, ako aj na strane druhej bolo na žalovanom, akú obranu a na akých skutočnostiach založenú zvolil a tiež bolo vecou jeho racionálneho posúdenia, či ním tvrdené skutočnosti je spôsobilý aj preukázať vo vedomí, že pasivita, či nesprávne zvolená argumentácia, mu môže priniesť negatívne dôsledky v spore, teda nesplnenie si povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti sa nutne muselo prejaviť v nepriaznivom meritórnom rozhodnutí pre neho ako stranu, ktorá bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno neuniesla, k naplneniu ktorých skutočností aj došlo v posudzovanej veci, keď žalovaný neprodukoval také tvrdenia, ani dôkazy, ktoré by boli spôsobilé k spochybneniu spotrebiteľského charakteru úverovej zmluvy a s ním spojenej žalobcovi priznanej ochrany vo svetle spotrebiteľského práva, čo nemohlo mať za následok iné, ako v jeho neprospech vydané rozhodnutie.

27. V nadväznosti na uvedené možno poukázať tiež na starú zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt" t. j. „práva patria len bdelým" (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. Predovšetkým je totiž vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod., čo platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných oprávnení, k naplneniu čoho došlo tiež v posudzovanej veci. Nebol to v danom prípade súd, ktorý by prostredníctvom nesprávneho hodnotenia dôkazov, či nesprávneho právneho posúdenia veci bol privodil v neprospech žalovaného vydané rozhodnutie, ale bol to on samotný, ktorý svojou nečinnosťou, či nedostatkom odbornej starostlivosti v prípravnom predzmluvnom štádiu aj počas samotného kontraktačného procesu v otázke účelu žiadaného a poskytnutého úveru v konečnom dôsledku nebol schopný argumentačne a dôkazne svoju obranu pretaviť do v prospech neho vyznievajúceho rozhodnutia súdu v dotknutej vyhovujúcej časti.

28. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd tiež námietku žalovaného týkajúcu sa nedostatku vecnej aktívnej legitimácie žalobcu s ohľadom na skutočnosť, že niektoré platby poukazované na úver, odchádzali z účtu vedeného na meno L., ktorá síce žila v rozhodnom období v spoločnej domácnosti so žalobcom v družeckom pomere, avšak z dôvodu, že neboli manželmi nemožno na ich hospodárenie aplikovať analogicky režim daný ust. § 144 a 145 ods. 1 OZ, keďže tento vzniká zo zákona len u manželov, inak vyžaduje dohodu.

29. Rovnako s touto obranou sa dostatočne a správne vysporiadal v bodoch 166/ až 177/ súd prvej inštancie a v zhode s ním tiež odvolací súd sa plne identifikuje s jeho názorom o jej neopodstatnenosti, v podrobnostiach odkazujúc na označené časti odôvodnenia prvoinštačného rozhodnutia.

30. Na to, aby sa niekto stal stranou konania netreba, aby bol účastníkom hmotno- právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide - stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom), alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takom prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či on aj žalovaný sú skutočne účastníkmi hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého žalobca vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je

žalobca subjektom práva a žalovaný subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v civilnom procesnom práve používa pojem vecná legitimácia. Vecnú legitimáciu má ten subjekt, komu svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitimácia) alebo nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitimácia), o ktorých sa v konaní rozhoduje. Z hľadiska posúdenia vecnej legitimácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa žalobca subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, resp. subjektívne vníma žalovaného ako účastníka určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či žalobca a žalovaný účastníkmi daného hmotnoprávneho vzťahu objektívne sú, alebo nie sú. Nedostatok aktívnej vecnej legitimácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitimácie ide vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (žalovaný), v skutočnosti objektívne nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Cdo 192/2004).

31. Preskúmavanie vecnej legitimácie, či už aktívnej (na strane žalobcu) alebo pasívnej (na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Cdo 205/2009). Pred preskúmaním uplatňovaného nároku je teda nevyhnutné predovšetkým zistiť, či subjekty, ktoré vystupujú ako strany konania, sú skutočne účastníkmi hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého žalobca(-ovia) odvodzuje(-ú) svoje subjektívne práva. Nedostatok aktívnej vecnej legitimácie ktoréhokoľvek žalobcu vedie vždy k zamietnutiu žaloby k nemu sa vzťahujúcej, o ktorý nedostatok v konkrétnostiach posudzovanej veci však ani podľa názoru odvolacieho súdu nejde.

32. Pravdou síce je, ako tvrdí odvolateľ, že družecký vzťah, i keď v reálnom živote plní funkciu spoločného rodinného života, zákon nekladie na rovnakú úroveň čo do práv a povinností, ako aj vzniku formy spoluvlastníctva u osôb, ktoré sú jeho súčasťou, ktoré nevznikajú ako v prípade manželov zo zákona, ale vyžadujú dohodu, čo nespochybňuje ani samotný odvolateľ a ktorej konkludentné uzatvorenie však medzi žalobcom a L. F. aj z výsledkov vykonaného dokazovania vyplynulo. Je totiž zrejmé, že v rozhodnom období (ale tiež pred ním a po ňom) žalobca s L. F. žili v spoločnej domácnosti v družeckom pomere a na základe vzájomnej dohody spoločne hospodárili, svoje príjmy združovali na účte, ktorý síce bol vedený na meno L. F., avšak z týchto prostriedkov, ktoré považovali za spoločné tiež zjavne hradili všetky potrebné náklady a pokiaľ za týchto okolností z tohto fakticky spoločného účtu (i keď formálne znejúceho na meno L. F.) boli poukazované tiež splátky úveru (ktorý účet bol naviac uvedený aj v samotnej zmluve), nediskvalifikuje to žalobcu z jeho postavenia aktívne vecne legitimovaného subjektu vo vzťahu k uplatnenému nároku.

33. V konečnom dôsledku je tiež nedôvodnou námietka žalovaného týkajúca sa nepriznania účinkov ním vznesenej námietke premlčania s poukazom na zmenu žaloby produkovanú žalobcom v priebehu konania.

34. Rovnako táto námietka bola predmetom posudzovania súdom prvej inštancie, pričom s prijatými závermi obsiahnutými v bodoch 136/ až 164/ sa odvolací súd plne identifikuje. Žalovaný nespochybňuje, že právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré odvodzoval žalobca od jeho tvrdení o neplatnosti zmluvy, bolo ku dňu podania žaloby vo svetle ust. § 451, § 457, § 101, § 107 ods. 1,2 uplatnené včas, namieta však, že dôsledkom hmotnoprávnych účinkov zmeny žaloby, došlo tiež k premlčaniu.

35. Inštitútom spočívania (prerušenia) premlčacej doby (§ 112 veta prvá OZ) sa zabezpečuje nemožnosť premlčania práva počas doby, v ktorej sa účastník právneho vzťahu domáha svojho práva na súde (prípadne u iného príslušného orgánu), t. j. počas doby súdneho (alebo iného) konania. V konkrétnostiach posudzovanej veci si zjavne žalobca a to ešte v premlčacej dobe dňa 5.1.2017 uplatnil právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.300,- eur zo zmluvy zo dňa 18.6.2013 (z titulu, že úver je bezúročný a bez poplatkov a súčasne z dôvodu, že zmluva je neplatná) a v začatom konaní pokračoval. Odo dňa uplatnenia práva premlčacia doba neplynula. Skutočnosť, že dňa 7.8.2019 doplnil rozhodujúce skutočnosti v zmysle opísania absentujúcich obligatórnych náležitostí v zmluve, je bez dopadu na správnosť záveru o neúčinnosti vznesenej námietky premlčania. Ako na to správne poukazuje tiež súd prvej inštancie, povinnosťou súdu by totiž aj bez toho (ex offo) bolo zmluvu podrobiť prieskumu, či zmluva obsahuje všetky (teda nielen žalobcom tvrdené) zákonom č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom

ku dňu 18.6.2013 vyžadované obligatórne náležitosti, ako predpoklad pre záver, či úver možno posúdiť ako bez úrokov a bez poplatkov.

36. Vychádzajúc aj teda aj podľa názoru odvolacieho súdu zo správneho záveru o vzniku práva na strane žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vo svetle noriem spotrebiteľského práva, pri neúčinnosti vznesenej námietky premlčania v priznanej časti, dôvodne zaviazal súd prvej inštancie žalovaného na jeho vydanie.

37. Žalovaným uplatnené odvolacie námietky tak v ich súhrne argumentačne neboli spôsobilé k odlišnému, v prospech neho spôsobilému rozhodnutiu odvolacieho súdu v dotknutej vyhovujúcej časti.

38. Pokiaľ teda súd prvej inštancie na základe vyššie uvedených záverov žalobe v rozsahu vyhovujúceho výroku rozhodnutia (výrok V.) vyhovel, posúdiac ju ako vecne opodstatnenú, odvolací súd vyhodnotil jeho rozhodnutie vo veci samej ako správne, za súčasného záveru o správnosti rozhodnutia tiež v závislej časti o trovách konania (výrok VI.), z ktorého dôvodu rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP v tomto rozsahu potvrdil.

39. Odvolací súd v konečnom dôsledku rozhodol tiež o trovách odvolacieho konania a to podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi nepriznal voči žalovanému napriek jeho plnému úspechu v odvolacom konaní, nárok na ich náhradu, keďže tomuto z obsahu spisu vznik trov odvolacieho konania nevyplýva.

40. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerov hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).